

Forfatter: Grundtvig, Johan Diderik Nicolai Blicher

Titel: BREV TIL: Grundtvig, Elisabeth Kristine Margrete FRA: Grundtvig, Johan Diderik Nicolai Blicher (1851-01-07)

Citation: Grundtvig, Johan Diderik Nicolai Blicher: "BREV TIL: Grundtvig, Elisabeth Kristine Margrete FRA: Grundtvig, Johan Diderik Nicolai Blicher (1851-01-07)", i *N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling*, G. E. C. Gads Forlag, s. 512. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991765-000-shoot-L0019917650000342.pdf> (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvig og hans nærmeste Slægt under Treaarskrigen - En brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Johan Grundtvig til moderen.*

Mølhørst 7 Jan. 1851.

Aften.

Kjære Moder!

Et Par Ord vil jeg dog iaften sende dig herfra, da jeg skal sidde her alligevel og vaage og jeg veed at du glæder dig selv ved et Par Linier fra dine Sønner, naar der ikke er blevet Tid til Mere. Du forbauses formodenlig ved Brevets Overskrift, da Mølhørst efter Aviserne er afbrændt ved Fægtningen den 31te Dec., men det er dog ikke desto mindre virkelig paa Mølh. jeg sidder her og skriver iaften. Hovedbygningen er nemlig Grundmuur og er blevet staaende, saavel som den ene Ladebygning; den var nær gaaet i Løbet, men da Tydskerne fortrak og vi igjen besatte Gaarden, tog vi strax fat paa at slukke og Svend, der styrede det, fik ved mit raske Compagnis Hjælp ogsaa virkelig reddet, hvad endnu ikke var brændt, saa vi endnu have meget god Lejlighed her, især da Beboerne strax Dagen efter flyttede væk med Pik og med Pak, neppe efterladende os det Allernødvendigste; kun Forvalteren og et Par Piger og ditto Kjør ere endnu paa Gaarden. Det er i Grunden heller ikke saa forunderligt at de ikke gad være der længere, for de var hin Dag under temme s. 513lig ubehagelige Forhold. Da de hørte det begynde at skyde udenfor og Kuglerne begyndte at pibe ind paa Gaarden, klappede Pigerne i Hænderne og yttrede deres Glæde paa den øjensynligste Maade. Men siden have de vist været mindre veltilmode. Saasnart vi nemlig i en Fart var kommet ud over den ene Bro og taget Stilling en 100 Alen fra den paa den anden Side Aaen, var Tydskerne lige i Hælene paa os og kom ind over den anden, foer op i Gaarden, især i 2den Etage, og kom saaledes f. Ex. ind i et Værelse, hvor en gammel Frøken Brodersen laae i Sengen endnu (som da hele Herskabet) raabte til hende: »Skrup ud med sig, vi har Andet at gjøre her«, slog saa Vinduerne ud med Geværkolberne og begyndte at skyde ud af dem paa Vore, der laae bag Gjærderne ligeudenfor Gaarden. Hun maatte i sin bare Særk ud af Sengen, ned af Trapperne og i Kjælderen, hvor efterhaanden hele Familien samledes: Mand, Kone, 2 unge Piger, der ere i Huset og 2 halvvoxne Dreng af Familien, efterat de alle vare komne ud af Fjerene paa omtrent samme ublide Maade. Mens de sad der og kukulurede, aabnedes der nu en voldsom Ild fra begge Sider, Vore skjød ind af Vinduerne, saa Vægge, Malerier etc. allevegne ere gjennemskudte i den ene Fløj, der vender mod Nord. Men vi leed ogsaa følelige Tab, ved Ilden her fra blev foruden Dalgas: 5 Mand af Compagniet truffet, Alle i en Løbegrav ligeoverfor, og deraf de 3 dødelig, da Afstanden var saa kort. Da vi imidlertid holdt Gaardens tydske Besætning i en saa levende Ild, at den ikke godt kunde nære sig der, og da en Officeer, der under Raabet »Vorwärts, Vorwärts!« løb frem for at storme Broen, uden at dog Nogen yttrede Lyst til at følge ham, øjeblikkelig fik en Kugle og styrtede, blev de efterhaanden kjede af den Leeg, tilmed da Gaarden brændte rundt omkring dem, dels antændt af dem selv men forresten ogsaa beskyttet med Brandraketter af Vore, (efter Ordre af 1 af vore Officerer, da han saae Dalgas blive skudt derfra.) Tydskerne var forresten ogsaa samtidig ved Holm, men gik ogsaa der tilbage efter nogle Timers Fægtning, da vore Kanoner der kom frem og begyndte at smøre paa dem. Desværre mistede mit Compagni foruden de ovenanførte 1 Sergeant og 24 Mand, som under Tydskernes Fremrykning ved Uforsigtighed blev afskaarne og fangne i een af Skovene; forresten var det egenlig kun mit Compagni, der — mærkværdigt nok netop da jeg var borte — var i Fægtning den Dag; Svend var ved Dyrvad med en Deel af Compagniet, hvor jeg da (til Berigtigelse af min Yttring i mit Brev af 3die) ogsaa skulde have været, dersom jeg havde været her (thi Dyrvad og Mølhørst s. 514gik paa Tour mellem Dalgas og mig, og han skulde være ved Mølh. den Dag,) og kom ikke i nogen Fægtning, men saae kun til. Det er dog en uhyre Sorg for den arme Familie, nu i saa kort en Tid at have mistet to saa haabefulde Sønner, nu have de kun den yngste tilbage.

Der staaer saameget i Bladene om de Østerrigske Tropper, men vi troer nu ikke paa dem, før vi seer dem og ikke mere seer Slesvigholstenerne, som vi endnu daglig gjør, om end stundom kun paa Afstand.

Fra Svend, der ligger heroppe paa Kochendorf Mark paa Piquet, skal jeg hilse dig og Eder alle saa mange Gange, idet jeg beder dig hilse og takke Fader og Meta og Peter og dem Alle saameget for deres Venlighed og kjærlige Omhu for mig, ogsaa under mit sidste Ophold hos Eder, og idet jeg haaber og beder til Gud for dig, at vi snart igjen maatte see dig karsk igjen og omgivet af alle dine Børn, ogsaa af

din inderlig hengivne Søn
Johan Grundtvig.